

L'OREAL
PARIS

L'OREAL
PARIS

GILLETTE, FREGA, AT L'ORÉAL

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 02

Isang gabi sa hotel, kababalik ko lang mula sa aking mga pagbisita at pagbebenta, at ganoon din ang aking ama — iisang hotel ang ginagamit namin para magkasama nang kaunti, nangyayari iyon nang mga isang linggo bawat apat na buwan.

Lumapit sa aming mesa ang isang kasamahang kaaya-aya, si Giorgio, isang sales officer ng L'Oréal na inatasang mag-organisa ng distribusyon sa malakihang retail — lumilipat sila mula sa mga perfumery papunta sa mga supermarket, habang nananatili ang kanilang makasaysayang pamilihan kung saan sila malakas: mga produkto at kosmetikong Corolle.

Kalalabas lang niya ng ospital, dahil nagkaroon siya ng Crohn's disease. Bata pa siya, apatnapu't lima, ngunit kita mong hindi maganda ang kanyang lakas.

Tinanong niya ako kung ano ang ruta ko kinabukasan, at kung maaari ko siyang ipakilala sa aking mga kliyente, para hindi na siya mangailangan ng mapa ng mga kalye at mapabilis ang kanyang trabaho — susubukan namin.

Hindi umimik ang aking ama, nanatili siyang tahimik, na ang ibig sabihin ay sang-ayon siya — kung hindi, sasabihin niya: “Nando, makinig ka, kailangan nating mag-usap,” na siyang paraan niya ng pagsasabing, ano ba'ng ginagawa mo.

Naging magkaibigan kami ni Giorgio, at magkasama kaming nag-ikot sa mga kliyente nang halos dalawang taon, bagaman hindi kailanman lampas sa isang linggo bawat buwan.

Nang magpasya ang Gillette noong '88 na lumikha ng dalawang dibisyon ng produkto — Shaving at Personal Care — mas namulat ako na mas mahirap na trabaho ang pagbebenta ng mga gamit pampersonal. Pagkatapos, noong '89, bumalik ako sa Shaving, at malaki ang naitulong niya sa akin — marami akong natutuhan sa L'Oréal, bagaman hindi kami kailanman nagbenta ng magkakumpitensiyang produkto.

Pagkaraan ng dalawang taon ng pagsasama namin ni Giorgio, maraming nangyari, ngunit dalawang bagay lang ang naaalala kong talagang mahalaga:

Tinanggap kami ng isang kliyenteng mamamakyaw, isang batang nagtapos, sa kanyang opisina at sinabi: “Ipinatawag ko kayong dalawa dahil kailangan ko ang mga produkto ninyo.” Tumayo si Giorgio at naglakad papunta sa labasan para tingnan ang karatula sa labas, at nagtaka ang binata at nagtanong kung ano ang nangyayari. Bumalik siya sa loob, nakangiti: “Pakiramdam ko kasi, nagkamali kami ng pinuntahan — na sa halip na sa opisina ng isang kliyente, sa punong-himpilan ng pulis kami pumasok.” Matagal na tawanan iyon, at pagkatapos ay nabalitaan ng lahat at napapangiti sila tuwing makikita kami.

Pagkatapos, isang araw, may tumawag sa akin mula sa Milan, magalang na hinihiling na huwag na akong sumama sa aking kasamahan sa L'Oréal, dahil hindi nakapagbebenta ng shampoo ang dibisyon ng Gillette Personal Care, at kasalanan iyon ni Frega — dahil L'Oréal ang ibinebenta niya. Ahahahahaha.

Isang araw, pumunta kami ni Giorgio sa isang mamamakyaw ng pagkain. Nang sabihin ko sa kanyang tawagin akong Frega at na kinakatawan ko ang Gillette, tinanggap niya ako nang buong-puso — hinihintay na pala niya ako. Nang si Giorgio na at sinabi niyang taga-L'Oréal siya, nakiusap ang mamamakyaw na bumalik na lang

siya sa ibang araw, dahil kababa lang niya ng dalawang trak ng langis. Mabilis na sagot ni Giorgio: “Langis ng buto, o langis ng oliba?” Sabi ng kliyente: “Huwag kang mag-alala, bibilhin ko pareho. Bumalik ka at mag-o-order ako — tutulungan kita. Hindi kailangan ni Frega ng tulong.”

Namatay siyang bata pa, sa edad na limampu’t dalawa. At bilang pasasalamat sa kanya, ibinigay ko ang kanyang pangalan sa aking anak na babae — Giorgia — para manatili sa akin magpakailanman ang kanyang alaala.

Ciao, Giorgio.

Ferdinando